

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 569/2012-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť P., M., zastúpeného predsedom predstavenstva Ing. V. H. a podpredsedom predstavenstva Ing. M. B., právne zastúpeného advokátkou JUDr. D. L., PhD., B., vo veci namietaného porušenia základného práva slobodne podnikat' zaručeného v čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu v Novom Meste nad Váhom č. H/2011/7-6 z 5. augusta 2011, rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 13 S 85/2011 z 8. februára 2012 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžr 75/2012 z 12. júna 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. septembra 2012 doručená sťažnosť P., M. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpeného predsedom predstavenstva Ing. V. H. a podpredsedom predstavenstva Ing. M. B., vo veci namietaného porušenia základného práva slobodne podnikat' zaručeného v čl. 35 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu v Novom Meste nad Váhom (ďalej len „obvodný pozemkový úrad“) č. H/2011/7-6 z 5. augusta 2011, rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 S 85/2011 z 8. februára 2012 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžr 75/2012 z 12. júna 2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že napádaným rozhodnutím č. H/2011/7-6 z 5. augusta 2011 obvodný pozemkový úrad podľa § 14 ods. 4 zákona Slovenskej národnej rady č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, obvodných pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pozemkových úpravách“) schválil vykonanie projektu pozemkových úprav v katastrálnom území P., ktorý bol schválený rozhodnutím obvodného pozemkového úradu č. H/2010/7-385 z 29. júna 2010, vypracovaného na účely usporiadania vlastníckych a užívacích pomerov a odstránenia prekážok ich výkonu vyvolaných historickým vývojom pred účinnosťou tohto zákona. Súčasne v tomto rozhodnutí v súlade s § 14 ods. 8 zákona o pozemkových úpravách obvodný pozemkový úrad rozhodol, že dňom 30. septembra 2011 zanikajú nájomné vzťahy k pôvodným nehnuteľnostiam, ktoré boli schválenými pozemkovými úpravami dotknuté, čo sa v konečnom dôsledku malo dotknúť aj sťažovateľky, ktorá na základe nájomných zmlúv mala časť dotknutých pozemkov v nájme na účely realizácie poľnohospodárskej výroby.

Na základe žaloby podanej sťažovateľkou podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) preskúmal zákonnosť rozhodnutia obvodného pozemkového úradu krajský súd, ktorý rozsudkom sp. zn. 13 S 85/2011 z 8. februára 2012 žalobu sťažovateľky zamietol a stotožnil sa so závermi rozhodnutia obvodného pozemkového úradu. Z dôvodu odvolania podaného sťažovateľkou vo veci rozhodoval aj najvyšší súd, ktorý rozsudkom sp. zn. 1 Sžr 75/2012 z 12. júna 2012 rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil (rozsudok najvyššieho súdu bol sťažovateľke doručený 18. júla 2012).

Sťažovateľka sťažnosťou podanou ústavnému súdu vyjadruje svoju nespokojnosť s rozhodnutím obvodného pozemkového úradu, s rozhodnutím krajského súdu a napokon aj

s rozhodnutím najvyššieho súdu, pričom svoju nespokojnosť argumentačne stručne odôvodnila tým, že v danom prípade nebola označenými orgánmi verejnej moci zohľadnená existencia súkromno-právnych nájomných vzťahov, ktorých bola účastníčkou a ktoré tak v dôsledku napádaných rozhodnutí boli predčasne ukončené, čím bolo v konečnom dôsledku zasiahnuté do jej práva slobodne podnikat' s následkom vzniku škody na jej majetku.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

„Sťažovateľ bol titulom nájmu užívateľom pozemkov zahrnutých v projekte pozemkových úprav v k. ú. P. Nájomné zmluvy s vlastníkmi pozemkov v tomto katastrálnom území mal uzatvorené pred začatím pozemkových úprav na dobu 10 rokov súčinnosťou od 1. 1. 2005, t. j. do roku 2015, čo mu umožňovalo výkon poľnohospodárskych prác do roku 2015.

Porušovateľ pri vydaní napádaného rozhodnutia túto skutočnosť nerešpektoval a svojím rozhodnutím sťažovateľovi odňal dňom 30. 9. 2011 právo na podnikanie a výkon inej zárobkovej činnosti - poľnohospodárskych prác, ktorých výkon mal na pozemkoch zabezpečený nájomnými zmluvami až do roku 2015.

Porušovateľ mal povinnosť pri vydaní rozhodnutia zvoliť postup a termín schválenia projektu pozemkových úprav a zániku nájomných vzťahov tak, aby rešpektoval ústavné právo sťažovateľa na podnikanie a výkon inej zárobkovej činnosti, čím by eliminoval škody, ktoré mu svojim neústavným postupom spôsobil.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie „rozhodol, že došlo k porušeniu čl. 35 ods. 1 Ústavy SR - Každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť a aby v zmysle čl. 127 ods. 2 Ústavy SR vyslovil, že právoplatným Rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu v Novom Meste nad Váhom č. j. H/2011/7-6 zo dňa 5. 8. 2011, Rozsudkom Krajského súdu Trenčín č. k. 13 S/85/2011-32, 3011200650 zo dňa 8. 2. 2012 a Rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 12. 6. 2012 č. k. 1 Sžr/75/2012 bolo porušené ústavné právo sťažovateľa podnikat' a vykonávať inú zárobkovú činnosť a vrátil vec porušovateľovi na ďalšie konanie.

... sťažovateľ žiada finančné zadostučinenie ako peňažnú protihodnotu v sume 3.000,- EUR. Primeranosť výšky finančného zadostučinenia odvodzuje od výšky nákladov doteraz vedených súdnych sporov v danej veci...

V prípade vyhovenia tejto sťažnosti si sťažovateľ uplatňuje aj náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré v prípade vyhovenia sťažnosti žiada sťažovateľ priznať a uhradiť advokátke JUDr. D. L., PhD... za nasledovné právne úkony... (spolu 323.50 EUR), v prípade ústneho pojednávania vyčíslim trovy právneho zastúpenia na pojednávaní, cestovné a náhradu za stratu času priamo na pojednávaní.“.

Sťažovateľka tiež žiada „Podľa § 52 ods. 2 zákona č. 38/1993 Zb. (správne má byť Z. z., pozn.) odklad vykonateľnosti napadnutých právoplatných rozhodnutí až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu vo veci samej“, avšak túto svoju žiadosť v zmysle existencie zákonných predpokladov nariadenia dočasného opatrenia žiadnym spôsobom neodôvodnila.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom

predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstata námietok sťažovateľky týkajúcich sa ňou namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 35 ods. 1 ústavy, k porušeniu ktorého malo dôjsť rozhodnutím obvodného pozemkového úradu č. H/2011/7-6 z 5. augusta 2011, rozsudkom krajského súdu sp. zn. 13 S 85/2011 z 8. februára 2012, ako aj rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžr 75/2012 z 12. júna 2012, spočíva v jej tvrdení, že označené orgány verejnej moci pri svojom rozhodovaní týkajúcom sa schválenia vykonania projektu pozemkových úprav v katastrálnom území P. v zmysle zákona o pozemkových úpravách nezohľadnili, resp. nezobrali do úvahy existenciu užívacieho práva sťažovateľky k časti pozemkov podliehajúcich predmetným pozemkovým úpravám, ktoré sťažovateľka mala ako nájomníčka na základe nájomných zmlúv až do roku 2015.

1. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 35 ods. 1 ústavy rozhodnutím obvodného pozemkového úradu č. H/2011/7-6 z 5. augusta 2011

Vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľkou označeného základného práva alebo slobody oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jej sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

V danom prípade vo vzťahu k rozhodnutiu obvodného pozemkového úradu č. H/2011/7-6 z 5. augusta 2011 mala sťažovateľka možnosť domáhať sa zjednania nápravy

ňou namietaného porušenia označeného základného práva prostredníctvom žaloby podľa V. časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku. Tento účinný prostriedok nápravy sťažovateľka napokon aj využila. Krajský súd príslušný na konanie o predmetnej žalobe sťažovateľky sa tak v rámci svojej kompetencie nezávislého súdneho orgánu preskúmavajúceho zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu (obvodného pozemkového úradu) v podstate musel vysporiadať s identickými námietkami, aké vo vzťahu k napádanému rozhodnutiu obvodného pozemkového úradu sťažovateľka uvádza aj v konaní pred ústavným súdom.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti (t. j. proti rozhodnutiu obvodného pozemkového úradu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 35 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 13 S 85/2011 z 8. februára 2012

Podľa prvej vety § 201 OSP v znení účinnom v rozhodujúcom období účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

Vychádzajúc z citovaného ustanovenia § 201 OSP proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 13 S 85/2011 z 8. februára 2012 bolo prípustné odvolanie – riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľka napokon aj účinne využila. Najvyšší súd sa v rozsahu svojho preskúmavacieho oprávnenia odvolacieho súdu musel v podstate tiež vysporiadať s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, aké sťažovateľka proti rozsudku krajského súdu uvádza aj v konaní pred ústavným súdom.

Uvedené bolo podkladom rozhodnutia ústavného súdu, ktorý vzhľadom na princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti (t. j. proti rozsudku okresného súdu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

3. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 35 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžr 75/2012 z 12. júna 2012

Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietaný rozsudok najvyššieho súdu, ústavný súd v prvom rade konštatuje, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či sú, alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav.

Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

Základné právo priznané v citovanom čl. 35 ods. 1 ústavy sa priznáva v obmedzenom režime prepojenom na čl. 51 ods. 1 ústavy, t. j. základného práva zaručeného v čl. 35 ods. 1 sa možno domáhať iba v medziach zákonov vykonávajúcich ustanovenie čl. 35 ústavy.

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Vzhľadom na uvedené bolo v súvislosti so sťažnosťou sťažovateľky úlohou ústavného súdu skúmať, či zásah do sťažovateľkinho práva podnikat' bol v súlade s v danom prípade aplikovaným zákonom o pozemkových úpravách.

Najvyšší súd svoj rozsudok odôvodnil takto:

„Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby o preskúmanie zákonnosti vyššie uvedeného rozhodnutia žalovaného, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že krajský súd sa zaoberal všetkými námietkami žalobcu a pokiaľ dospel k záveru, že preskúmané správne rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom a dôvody žaloby neboli relevantné, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorý rozhodnutie žalovaného potvrdil, keď vzhľadom na spoľahlivo zistený skutkový stav veci v správnom konaní považoval postup žalovaného ako aj jeho rozhodnutie za vydané v súlade so zákonom, považovať za správne. V postupe krajského súdu nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia krajského súdu a dôvody v ňom uvedené si osvojuje ako svoje vlastné s poukazom na § 246c ods. 1 veta prvá v spojení s § 219 ods. 2 OSP. Odvolací súd konštatuje, že dôvody odvolania žalobcu sa neodlišovali od dôvodov podanej žaloby, s ktorými sa súd prvého stupňa v plnom rozsahu vysporiadal a jeho skutkové zistenia aj právne závery sú vecne správne.

Odvolací súd v súvislosti s námietkou žalobcu, že postup prechodu na hospodárenie v novom usporiadaní bol prerokovaný len so zástupcami vlastníkov, nie s nájomcom, odkazuje na vyjadrenia žalovaného zo dňa 27. 10. 2011 (č. l. 23) a zo dňa 3. 3. 2012 (č. l. 36), že návrh postupu bol prerokovaný aj s užívateľom pozemkov - žalobcom. Pozvánka na prerokovanie (zo dňa 9. 6. 2010) spolu s doručenkou, z ktorej je zrejmé, že pozvánku žalobca prevzal dňa 11. 6. 2010, je súčasťou administratívneho spisu žalovaného.

Ani ďalšiu námietku žalobcu o vzťahu zákona č. 504/2003 a Občianskeho zákonníka odvolací súd nepovažoval za dôvodnú a relevantnú. Pozemkové úpravy a s tým spojený prechod na hospodárenie v novom usporiadaní sa riadia osobitným právnym predpisom, ktorým je zákon č. 330/1991 Zb. Ten v ustanovení § 14 ods. 8 výslovne ustanovil zánik nájomných vzťahov, pričom z neho nevyčlenil (osobitnou úpravou či odkazom na iný

predpis) žiadnu výnimku. Výkladom tohto ustanovenia teda nemožno dôjsť k inému záveru ako k tomu, že zákonodarca mal na mysli zánik všetkých nájomných vzťahov za tam uvedených podmienok, teda aj zánik nájomných zmlúv uzavretých na dobu určitú podľa ustanovení zákona č. 504/2003 Z. z. K zániku pritom dochádza ex lége a to buď v deň nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o schválení vykonania PPU alebo neskorším dňom uvedeným v rozhodnutí. V danom prípade žalovaný v preskúvanom rozhodnutí určil za tento deň 30.9.2011 - teda deň neskorší ako deň nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Žalovaný tak postupoval a rozhodol v súlade so zákonom a preto nemožno odvolaniu žalobcu vyhovieť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP ako vecne správny potvrdil. “

Vzhľadom na skutočnosť, že najvyšší súd sa v podstatnej časti stotožnil s argumentáciou krajského súdu, v záujme uceleného pohľadu na vec bolo na tomto mieste dôvodné odcitovať aj podstatnú časť rozsudku krajského súdu:

„Z podkladov pripojených v administratívnom spise žalovaného krajský súd zistil, že dňa 20. júla 2010, Obvodný pozemkový úrad v Novom Meste nad Váhom nariadil vykonanie projektu pozemkových úprav v k. ú. P., schváleného rozhodnutím OPU č. j. H/2010/7-385, zo dňa 29. júna 2010, vypracovaného v zmysle § 2 písm. a) zákona, z dôvodu usporiadania vlastníckych a užívacích pomerov a odstránenie prekážok ich výkonu vyvolaných historickým vývojom pred účinnosťou tohto zákona, ktorého zhotoviteľom bol G. B., spol. s r.o.. Žalovaný napadnutým rozhodnutím, č. j. H/2011/7-6, zo dňa 5. augusta 2011, schválil vykonanie predmetného nariadeného projektu pozemkových úprav v k. ú. P.

Úlohou súdu v tomto konaní bolo preskúmať, či správny orgán postupoval v súlade so zákonom, keď schválil vykonanie projektu pozemkových úprav v k. ú. P., v zmysle § 14 ods. 4 zákona č. 330/1991 Zb., ako aj zánik nájomných vzťahov k pôvodným nehnuteľnostiam ku dňu 30. septembra 2011, v zmysle § 14 ods. 8 zákona č. 330/1991 Zb. Zároveň, vzhľadom na odôvodnenie žaloby žalobcom krajský súd sa osobitne zaoberal aj otázkou, či má zákon č. 504/2003 Z. z., ktorý upravuje nájom poľnohospodárskych pozemkov postavenie lex specialis k zákonu č. 330/1991 Zb., a teda či žalovaný správne v napadnutom rozhodnutí aplikoval ustanovenia zákona č. 330/1991 Zb...

V prejednávanej veci medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že žalobca mal v nájme pozemky zahrnuté v projekte pozemkových úprav v k. ú. P. Spornou bola najmä skutočnosť, či žalovaný postupoval v súlade so zákonom, keď rozhodol o zániku nájomných vzťahov k pôvodným nehnuteľnostiam ku dňu 30. septembra 2011, pričom nebral do úvahy existujúce užívacie práva žalobcu a či správne vo veci aplikoval ustanovenia zákona č. 330/1991 Zb. V súvislosti so žalobnou námietkou žalobcu o postavení zákona č. 504/2003 Z. z. ako lex specialis, tunajší krajský súd dospel k záveru, že zákon č. 504/2003 Z. z. nie je špeciálnou právnou úpravou k zákonu č. 330/1991 Zb.. Tieto dva rozdielne právne predpisy upravujú každý svoj špecifický okruh právnych vzťahov. Zákon č. 504/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov, podrobne upravuje nájomné vzťahy, náležitosti zmlúv, dobu uzatvárania nájomných zmlúv k nájmu poľnohospodárskych pozemkov, poľnohospodárskych podnikov a lesných pozemkov. Naproti tomu zákon č. 330/1991 Zb. v znení neskorších predpisov, sa týka hlavne pozemkových úprav (ich obsahu, dôvodov, účastníkov), ďalej upravuje tiež konanie o pozemkových úpravách a vykonanie projektu pozemkových úprav. Vzhľadom na tieto skutočnosti krajský súd uzatvára, že žalovaný správne pri schvaľovaní vykonania projektu pozemkových úprav (t. j. v napadnutom rozhodnutí č. j. H/2011/7-6, zo dňa 5. augusta 2011) použil ustanovenia zákona č. 330/1991 Zb. a správne tieto ustanovenia aj vyložil a aplikoval na konkrétny prípad. Je potom v súlade so zákonom, keď žalovaný o zániku nájomných vzťahov k pôvodným nehnuteľnostiam (t.j. zániku nájomných vzťahov medzi žalobcom a jednotlivými vlastníkami pozemkov v k. ú. P.), rozhodol ku dňu 30. septembra 2011, čiže až po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o schválení vykonania projektu pozemkových úprav (§ 14 ods. 8 zákona č. 330/1991 Zb.).

Z vyššie uvedených dôvodov mal krajský súd za preukázané, že správny orgán postupoval v súlade so zákonom, keď pri schvaľovaní vykonania projektu pozemkových úprav v k. ú. P., postupoval v zmysle zákona č. 330/1991 Zb., pričom aplikoval správne ustanovenia tohto zákona, ktoré aj správne vyložil a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je tak dostatočné a zrozumiteľné.

Žalovaný dostatočne zistili skutkový stav, zabezpečil potrebné podklady, ktoré správne vyhodnotil a vyvodil správny právny záver, s ktorým sa krajský súd stotožnil.“

Z citovaných rozhodnutí vyplýva, že v dotknutom katastrálnom území P. bolo nariadené konanie o pozemkových úpravách v zmysle § 2 ods. 1 písm. a) zákona o pozemkových úpravách z dôvodu, že bolo potrebné usporiadať vlastnícke a užívacie pomery k dotknutým pozemkom na odstránenie prekážok ich výkonu vyvolaných historickým vývojom, pričom podľa § 6 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pozemkových úpravách sú účastníkmi konania o pozemkových úpravách nielen vlastníci dotknutých pozemkov (t. j. pozemkov podliehajúcich pozemkovým úpravám), ale aj nájomcovia týchto pozemkov (t. j. účastníčkou konania bola aj sťažovateľka, ktorá mala pozemky podliehajúce pozemkovým úpravám v nájme, pozn.). V danom prípade, tak ako to vyplýva aj z rozhodnutia najvyššieho súdu, obvodný pozemkový úrad majúci právomoc rozhodovať v konaní o pozemkových úpravách so sťažovateľkou aj konal ako s účastníčkou tohto konania, pretože tá sa evidentne podľa záznamov v administratívnom spise k veci aj meritórne vyjadrovala. Napokon, túto skutočnosť samotná sťažovateľka v sťažnosti podanej ústavnému súdu ani nerozporovala.

V danom prípade sťažovateľka sťažnosťou podanou ústavnému súdu napáda rozhodnutie najvyššieho súdu vydané v konaní o preskúmaní zákonnosti rozhodnutia obvodného pozemkového úradu týkajúceho sa už poslednej fázy konania o pozemkových úpravách, a to konkrétne napáda rozhodnutie o „*schválení vykonania projektu pozemkových úprav*“, pričom v zmysle zákona o pozemkových úpravách vydaniu tohto rozhodnutia predchádzajú aj iné fázy tohto konania, v rámci ktorých sa sťažovateľka ako účastníčka konania mala a mohla dovolať ochrany svojich práv.

Vydaniu sťažovateľkou napádaného rozhodnutia o schválení „*vykonania*“ projektu pozemkových úprav (§ 14 zákona o pozemkových úpravách) č. H/2011/7-6 z 5. augusta 2011 predchádzalo ešte vydanie rozhodnutia obvodného pozemkového úradu o schválení tohto projektu pozemkových úprav (§ 13 zákona o pozemkových úpravách) č. H/2010/7-385 z 29. júna 2010, od ktorého v konečnom dôsledku v podstate záviselo sťažovateľkou napádané rozhodnutie obvodného pozemkového úradu, avšak sťažovateľka toto skoršie rozhodnutie žiadnym spôsobom nespochybnila. Inými slovami, zo sťažnosti sťažovateľky nevyplýva, že by sa v minulosti zákonným spôsobom, resp. postupom, napr. podaním

žaloby podľa V. časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku a následne aj prípadným podaním ústavnej sťažnosti domáhala preskúmania zákonnosti a ústavnosti rozhodnutia obvodného pozemkového úradu o schválení projektu pozemkových úprav na dotknutom území, ktoré bolo napokon záväzným podkladom na vydanie sťažovateľkou napádaného rozhodnutia obvodného pozemkového úradu o schválení „vykonania“ tohto projektu pozemkových úprav.

Vzhľadom na skutočnosť, že žiadnym na to zmocneným orgánom verejnej moci, a to všeobecným súdom a ani ústavným súdom nebola konštatovaná nezákonnosť ani neústavnosť rozhodnutia obvodného pozemkového úradu č. H/2010/7-385 z 29. júna 2010 o schválení projektu pozemkových úprav, najvyšší súd potom aj vzhľadom na ustanovenie § 14 ods. 1 zákona o pozemkových úpravách, podľa ktorého po schválení projektu pozemkových úprav obvodný pozemkový úrad nariadi jeho vykonanie, nevyhnutne konštatoval, že nezákonným nie je ani nadväzujúce sťažovateľkou napádané rozhodnutie obvodného pozemkového úradu č. H/2011/7-6 z 5. augusta 2011 o schválení „vykonania“ tohto projektu pozemkových úprav. Najvyšší súd k tomuto svojmu záveru dospel aj po preskúmaní, resp. po zistení, že v postupe predchádzajúcom vydaniu tohto rozhodnutia boli rešpektované aj procesné práva sťažovateľky ako účastníčky predmetného konania o pozemkových úpravách.

Z ústavného hľadiska sú udržateľné aj závery najvyššieho súdu, pokiaľ ide o aplikáciu § 14 ods. 8 zákona o pozemkových úpravách, podľa ktorého dňom nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o schválení vykonania projektu pozemkových úprav alebo neskorším dňom uvedeným v rozhodnutí zanikajú nájomné vzťahy k pôvodným nehnuteľnostiam, pričom, tak ako to konštatoval aj najvyšší súd, toto ustanovenie nepripúšťa zo svojej aplikácie žiadnu výnimku na ten-ktorý druh alebo typ nájomného vzťahu, ktorú by eventuálne bolo možné aplikovať na prípad sťažovateľky.

V tejto súvislosti ústavný súd tiež poukazuje na to, že sťažovateľka (zastúpená kvalifikovanou právnou zástupkyňou, pozn.) okrem vyjadrenia svojej všeobecnej

nespokojnosti tak s rozhodnutím obvodného pozemkového úradu, ako aj s rozhodnutím najvyššieho súdu bližšie neodôvodnila, v čom vidí nezákonnosť predmetných rozhodnutí.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd nemá v okolnostiach posudzovanej veci dôvod pochybovať o správnosti záverov najvyššieho súdu, pretože z jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov (v danom prípade zákona o pozemkových úpravách, pozn.), ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

Vzhľadom na uvedené tak nemožno konštatovať, že k obmedzeniu sťažovateľky v jej práve podnikáť došlo bez zákonného podkladu, resp. že by sa tak stalo svojvoľne a nedôvodne.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky už po jej predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, ako aj úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tej časti sťažnosti už nerozhodoval.

Z dôvodu odmietnutia sťažnosti ako celku bolo tiež bez právneho významu rozhodovať o návrhu sťažovateľky vydať vo veci dočasné opatrenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2012